

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

LA NOYA CARITATIVA.

CUENTO DE ENCANTATS.

Una vegada era un caballer que vivia en un castell mitj arruïnat en una montanya, junt ab una filleta seva y un criat molt vell.

Va venir lo temps de las Crehuadas; y un dia á la posta de sol una pila de guerreros armats de cap á peus, manats per un príncep hermós, d' ulls blaus, rossa y llarga cabellera, arribaren al castell y digueren al caballer si volia acompanyarlos á guerrear per la causa santa.

L' Elvireta, que era 'l nom de la noya, va quedar prendada del hermós príncep.

Lo caballer no sabia qué ferse: si anaba á Jerusalem, deixava á la seva filla sola ab lo criat, pero al últim la fe va decidirlo y encarregant l' Elvireta al vell servidor, se posá la armadura, montá á caball y va unir-se als demás caballers.

Al despedirse del seu pare, la noya era un mar de llàgrimes, y al besarli la ma lo príncep, l' Elvireta se desmayá, y la feren tornar del seu desmay algunas paraulas consoladoras del mateix príncep.

Se 'n aná tota la colla de guerreros; y 'l criat, desconsolat per la anada del seu senyor, va morir als pochos dias, deixant á la noya sola ab son desconsol.

La caritat que continuament feya l' Elvireta, era l' únich benestar que li quedava.

Era l' ivern quant passava tot aixó. Una

nit negra, tempestuosa, resava l' Elvira pel seu pare y pel seu amor, quant sent trucar á la porta del castell.

Surt la noya á la finestra y veyent que era una pobre la que picava, s' afanyá á obrir:

—¿Qué voleu, bona dona? li digué.

—Voldria, contestá la pobre, que 'm donguessiu un racó per lliurarme de la tempestat.

—Entreu y ben vinguda siau, germana.

Va entrar la pobre, y l' Elvira li feu mudar lo mullat vestit per un dels seus, la feu menjar y béurer y li doná á triar la cambra que volgués.

La pobre, omplerta de reconeixement, donant mil gracias á la caritativa noya, volgué de totas maneres quedar-se en un quartet que prop la porta hi havia.

Se 'n anaren á dormir una y altra, y allá envers mitja nit sentiren grans colps á la porta del castell.

S' aixecá la pobre y á penas corregué 'l forrellat, empenyant la porta entraren dins un jove arrebossat en una capa vermella y tres altres que 'l seguien.

—¿Ahónt es, digué 'l jove, l' hermosa Elvira? ¿Ahónt es la que de grat no vol correspondre al meu amor?

La noya, que de sa cambra sentí la veu del jove, que era en efecte un pretendent de ella, s' alsá del llit, s' embolicá ab un manto y fugí per una porta secreta, deixant burlats als que ab ánimo de robarla havian entrat armats dintre la seva cambra.

Surtí del castell l' Elvira. La nit continuava tempestuosa, plovia fort y feya fredat lo ro-

dolar dels trons, lo relluir dels llampechs y lo bramar del vent desencadenat.

En la primera revolta del camí, trová la noya un caball blanch, que per un voler de Déu s' havia escapat del castell. Pujá en ell, y 'l caball sens fré arrencá á córrer sens direcció, fins que cansat després d' haber fet molt camí se deixá anar en terra.

L' Elvireta no sabia ahónt se trovava. La tempestat continuava tant horrorosa. Lo cel deixava anar un mar d' aigua.

Pregava la noya y al dirigir la mirada al cel, veigé á la claror del llampech una cova entre dugas rocas. Allí se ficá per sotaplujarse, deixant ab dolor de ella lo caball blanch pantejant, en lo lloch ahónt havia caigut.

Als pochos moments d' estar dintre la cova, repará l' Elvira una claror en fons y volgué anar en sa busca. Com mes avansava ella vers la claror, aquesta mes s' internaba en la cova.

Al últim, la claror va deturarse devant d' una porta de ferro, que al arribari l' Elvira se va obrir de bat á bat, per ella mateixa.

Entrá, se torná á tancar la pesada porta y 's trová l' Elvireta en un gran saló, tot garnit de cortinatjes de vellut y de domás, quatre luxosos tocadors ab clars miralls, cubertas las parets ab preciosos cuadros, cadiras ab brodats assientos, alfombrat lo paviment y penjant brillants aranyas de cristall del sostre ricament artesonat.

En mitj de tanta magnificencia absorta 's quedá la noya pensant qui debia ser lo due-nyo de aquell palau situat en una cova tant salvatge.

—¡Ave María! cridà la joveneta mirant per tots cantons si sortia algú.

—¡Ave María! ¡Ave María! repetí per segona y tercera vegada, y ni 'l mes mínim remor va contestarla. Veyent la noya que no s'interrompia 'l silenci, s'acostà á un dels tocadors y demunt reparà en un paper escrit que deya:

«Elvireta, l' Elvireta,
Que aquí dintre n' ets entrada;
Elvireta, l' Elvireta,
Pren per teva esta morada.»

—Pero ¿quí m' ofereix aquesta morada? esclamá l' Elvira en veu alta.

Apenas acabá de pronunciar aquestas paraulas, quan entrà per una finestra un colomet blanch que parà son vol posantse demunt la espallla de la jove.

—Ay pobre colomet, digué aquesta postantse demunt del pit. ¿Que fuges també de la tempestat? Vina que t' acalantaré ab la meva alé!

Lo colomet s' escapà de las llaugeras mans que l' acariciavan, fugí dalt d' un quadro y tocant ab lo bèch lo clau, s' obrí una porta secreta.

Admirada l' Elvira, passà la porta aquella y 's trová en un salonet tot blau, adornos, sostre, paret, terrenos y fins lo llum. Alló era un trosset de cel. Sota un rich pabellonet hi havia recostada una hermosa colometa ab los ulls aclucats. Dormia.

Lo colomet anà á la dormida y ab las sevas aletas la ventà.

La colometa fa un llauger moviment. L' Elvira s' acosta vers ella. Comensà á somiar la coloma; y l' Elvira no la volguè despertar.

Ja 'l veig, deya somiant, guerreja demunt lo seu caball; revoloteja per l' aire sa hermosa cabellera, ¡Príncep adorat! ¡Invoca son Dèu y son amor! Los caballers que 'l segueixen se baten com á braus. ¡L' un de ells invoca son Dèu y sa filla!

Aquet sómit recordà á l' Elvira son amor y son pare. Caigué prop la coloma, lo colomet li ventà la cara ab sas aletas y quedà dormida, ab lo sonris en los llabis.

Passaren dias y dias; y l' Elvira no 's despertava. Lo colomet vetllantla sempre.

Després d' una pila de dias, lo colomet despertà á l' Elvira acariciantla dolsament.

La noyeta al obrir los ulls—¿ahont me trovo?—preguntà.

Lo colomet obra la porta secreta ab lo bèch; la jove 'l segueix. La porta de ferro del gran saló artesonat s' obrí per ella mateixa. Fuig lo colom per la finestra; y al trobarse sola l' Elvira surt per la pesada porta de ferro. Un llumet hi havia devant la porta, lo segueix la jove y 'l llum la guia á la boca de la cova.

Allí trovà lo caball blanch que l' havia portada. Monta en ell.

La nit era clara. Lo caball portà l' Elvira al castell, ahont l' esperava aquella pobre que en la nit fatal li havia demanat lloch per lliurar-se de la tempestat.

—¿D' ahont vinch? preguntà la jove.

—Del PALAU DE LA CARITAT, digué la pobre.

—¿Quí era aquell colom blanch?

—Yo.

—¿Y aquella colometa?

—VOS.

En lo mateix moment un patxe trucà á la porta del castell. Portava un pergami que deya:

«Filla meva: torno victoriós de la Terra Santa. Lo príncep, nostre capitá, te demana per esposa. Dintre pochs moments t' abraçarà ton amant y 't besarà

Ton pare.»

—¿A quí dech tants favors? esclamá l' Elvira.

Y la pobre, al mateix temps que entravan dins lo castell, lo seu duenyó ab l' hermos príncep, digué:

—A LA CARITAT.

Y acabat amen Jesus, á la porta n' hi há un fus.

L' AVIA.

LAMENTOS DE UNA RASPA.

Estimat meu, ¿quán temps fa
Que ets fora? no ho sè pas, no;
Desde que tu me has deixada
Li falta al relotje sol.

Ab ta ausensia se ha quedat
Mon pit omplert de dolor
Y vuit ¡ay! de aquellas brasas
Que li donavan calor.

Mas galtas descoloridas
No conservan sa roijó,
Pues lo color que are gastan
Es com lo del safrá, groch.
De mos ulls espurnan llágrimas
Com las guspiras del foch,
Ne llènso mes que aigua donan
De Barcelona las fonts.

No sè 'l que 'm passa, ni logro
Estarme tranquila en lloch,
Que per tot me persegueix,
Me persegueix ton recort,
Y al recordarte y no veurerit
Me sento... així... un formigó.

Quan vaig á comprar á plassa
Tot lo món me sembla fosch,
Que no hi há per darhi llum
De ton cigarro lo foch.

No senti tu, un cementiri
Se me afigura lo born,
Observo que las sireras
Careixen de vermelló,
Me semblan passats y mústichs
Los tomátechs y las cols,
Fins los crits de las que venen
Los trovo fora de tó.

Mientras los carrers passejo,
Huraña com un mussol,
Me ompló el cap, no de pardals,
Sino de objectes y llochs
En que te he vist ó 't vaig véurer,
Que de tu me parla tot.

Aquesta es la cantonada
Ahont trepitjantme un xicot
Li vas dar una catxeta
Que li fèu arrencar 'l plor.
Aquella es la clavaguera
Ahont una pessa de dos
Me hi va càurer al donartela
Per un trago de vi bo.
Dessota de aquestos arbres
De la Rambla de las flors
Te vaig conéixer ¡oh ditxa!
Per senyas picava 'l sol.

Encara cuan torno á casar
Se aumenta mon desconsol,
A los pesars que tu 'm causas
Se anyadeix la obligassió
Y el genit de la mestressa,
Que es mòlt massa reganyós.
Y allí 'm trovarás, tristeta,
Si fa fret, prop dels fogons,
O si fa calor, guaytant
Per la finestra del pou.

Sardina fora del aigua
Sense ton apoyo soch,
Carbassera sense canyas
Que no podent créixer, mort.
Aquells ratos, aquells ratos
Que sols passavam tots dos,
A ca 'n Gibert, á la riera!...
¿Ahont són? ¡infelis! ¿ahont són?
No sossego nit ni dia,
Sols desitjo ton retorn;
Calma ab ell, ¡ay! amor, ¡calma
Mas penas y mon dolor!!

Lo cusí.

Lo «NOY DE LA MARE» estava renyit ab los violins y los violinistas porque tè la desgracia de viurer en una casa que també habita un aficionat á aquell instrument y se entreté á rascarli las cordas dia y nit; pero se hi ha reconciliat desde que ha tingut la sort de sentir á la Senyoreta Lebouys que es una concertista consumada. Ja 'ls dich jo que las armonías de *Rossini* y *Donizetti* tocadas per una ma hábil, en un instrument simpátich com lo violi ben tocat, donan gust.

Si dona un altre concert vaijin á véurerla, es dir, á escoltarla.

* * *

Lo «Diari de Barcelona» que en lo diumenje passat debia estar de gresca, va regalar á los seus lectors una dotzena de cuentos que ja, ja.... Si segueix aixins, fins arribará á posarhi ninots y 'ns ne alegrarem, porque á lo ménos portará alguna cosa que fassia riurer.

* * *

—Y hé—deya un—¿per qué parlan tan de en Rossi? al últim no es mes que un primer galan, una especie de Guerra.

—¿Cóm? esclamaren los que ho sentian, es un geni...!

—Bè... un Guerra ab geni.

ACTUALITATS.

— Rafela, ¿puch pèndrer tanda?

— Espérat que haigi acabat y hi podrás entrar.

CUENTO.

Neron, segons diu la historia,
Fòu un rey de 'ls més cruels...
O emperador, no se enfadin

Que per ço no renyirem.
Es lo cas que aquell diable
Prenia per passatèmps
Donar mort á cuants podia,
Fossin estranys ó parents,
Y en especial de sa sanya
Eran víctimas aquells

Que per sa desdita, ó culpa,
Gosavan son valiment
E imprudents li reprenian
Sos vicis, dantli consells.
Entre tots un n' hi havia
Que no li callava res,
Que lo instigava á deixar

De cométrer tants tropells,
Que sempre lo amenassava
Ab la venjansa de 'ls Déus,
Y apesar de aixó, sa vida
May cap perill corregué,
Sent per lo mateix Neron
Estimat entre 'ls primers.

Sos companys se 'n admiravan,
Se 'n estranyava la gent,
Fins que al últim de sa boca
La explicació se obtingué.

«Al monarca lliçons dono,
Es cert, sos vicis reprench;
Pero aplaudeixo sos versos,
No li 'n trovo un de dolent,
Y li dich que ans que rey de homens
Es de los poetes lo rey.
Si haguessin seguit tal via,
Si aixís ho haguessin fet
Los que són morts, de segur
Que haurian salvat la pell.»

Entre los molts literatos
Que are ho son, ó ho volen ser,
Y escriuen en vers y en prosa,
Cuants y cuants Nerons conech!...

LO MESTRE.

Aquet estiu los teatros de Barcelona han presentat un verdader mosáich de idiomas: en los Campos Elises nos han donat ópera francesa; en lo Prado, tragedia italiana y zarzuela asturiana ó gallega; en Varietats, drama catalá, y en la Zarzuela, idem valenciana. ¿Ne volen mes de pebrots y tomátechs? De avuy en devant será precis ser poliglota pera anar al teatro.

—¿Vol LO NOY DE LA MARE?

—¿Quánt val?

—Quatre quartos. Li dich que li agradará.

—¿Sí? Donchs aquí tens vuit quartos y dónemen dos números, porque si m'agrada, 'l llogiré dugas vegadas.

Ara ab lo nou empedrat de la plassa de San Jaume tenim: Que avans habiam de pujar una pujada dels carrers al mitj de la plassa y que ara tindrem de pujar desde 'l mitj de la plassa á cada un dels boca-carrers que allí donan.
¡Sempre es un adelanto!

EPITAFIS.

Aquí jau un bon senyor,
Home de bè, molt formal,
May va dir una mentida...
—De segur no era advocat.

Avans la que aquí reposa
Passava per ensisera,
Era criada de servey
Y sisaba á sa mestressa.

Un cómich va ser una vegada padrí d' una criatura. Al dirli lo capellá:

—Digui lo Crech en un Dèu.

—Vaigil dihent vosté, contestá 'l cómich, y jo 'l seguiré, perquè estich acostumat á dir las cosas ab l' apuntador.

—¿Pero vol dir que 'n Quico no va sentir la seva mort?

—¿Qué habia de sentir!

—¿Cóm diantre!

—¿No sé de qué s' estranya? Ell va morir en Tarragona y 'n Quico 's trobava en Barcelona... ¡veigi si 's podia sentir res!

FABULA.

Veyent que un cego un cop se anava á dar En Pau lo deturá tan bruscament
Que de la empenta á terra lo tirá
Li xafá 'l nas y li trencá dos dents.
Lo pobre al aixecarse capolat,
Sabent que en Pau ho havia fet per bè,
Li digué ab tó bastant mal humorat:
«Aquet cop te has perdut per un xich massa,
Quan vullias corretjir fesho ab catxassa.»

L' AVI.

Hi habia un tal D. Guillem, borni, xato, boca-tort, front petit, orelles grossas... vamos, un dels homens mes lletjos de Barcelona.

—¿Qué tal, D. Guillem? li preguntá un jove, trovantlo pel carrer.

—Guapo com sempre, contestá.

—¿Si per desgracia arriba á ser lleij! pensá 'l jove entre sí.

Un cobart, plé de ira al saber que un conegut havia dit mal de ell públicament, jurá que li donaria una pallissa. Passaren dias, y sos amichs, veyent que no feya res, lo instavan pera que cumplís lo jurament, y ell contestava:

—Vull pegarli en lo café Suis, en lo mateix lloch en que ell me insultá.

—Pero ¿per qué no hi vas? ell hi es cada nit.

—¡Homens! en lo estiu fa massa calor pera anar de nits al café; es millor passejar per la Rambla.

Un tonto aficionat al símils deya á un amich sèu, orador de fama:

—Sabs en qué 't semblas á un lloro?

—No.

—En que tots dos parleu.

Lo altre li digué:

—Y tu, ¿sabs en qué 't diferencias de un ase?

—No.

—Pues jo tampoch.

EPÍGRAMAS.

Se tè al tenor Celestino
Per un cantor molt dolent,
Perque en tots los temps del any
Diuen que may canta á temps.

—Diu que es reyal, en Batista,
Lo que tu li has de entregar.
—Per ço: com ell es demócrata,
No li entrego res reyal.

Sol-lució á las xaradetas del número anterior.

I. Ca-ball.—II. Pal-tó.

Sol-lució al geroqlifich.

Apotecari brut,
Panxa de granota,
Quant no tè diners
Fa mala carola.

XARADETAS.

I.

Qui está dos, está primer.
Usa lo tot, lo barber.

II.

Tot tè una repetida
O bè al menos n' ha tingut,
Lo mateix dos dos vegadas,
Sens ser iguals dos y un.
No 't mous de casa y ab lo tot
Pots anar molt lluny, molt lluny.

GEROGLIFICH.

En lo próxim número donarem las sol-lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1866.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companya,
Pasaje de Escudillers, número 4.